

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Néma tekintetek áramköre**

1. Néma tekintetek áramköre

Homály Bálint

A dinamóterem nehéz rezgése elcsendesült a mérőműszer ingadozása után, de a levegőben bent rekedt az izzadság és a megdermedt félelem szaga. János-G534 nem vette le a szemét az idős asszony meg-megicsorduló lábmunkájáról. A G534-es sorszám mögött megfakult, régi figyelem lapult, olyan tiszta figyelem, amit a kolónia rideg szabályzata elvileg már régen kigyomlált a mindennapokból.

Nagymama keze görcsösen szorította a kopott acélfogantyút, de a tekintete egyetlen múltó pillanatra mégis összetalálkozott a férfiével. A tiltó szabályok árnyékában ez a röpke pillantás többet nyomott a latban, mint a számlálók hideg logikája. János egy apró, szinte észrevehetetlen fejmozdulattal jelezte, hogy továbbra is vigyáz rájuk, még ha a fémrácsok és a megfigyelők el is választják a pultjaikat.

Az idős nő szürke orcáján halovány pír futott át, s gyorsan elfordította a fejét, mélyebb ritmusba kényszerítve a légzését. Titkolt vonzalma nem a nyílt lázadás vágyából született, hanem abból a megmaradt emberi melegségből, amit János néma, kitartó jelenléte őrzött meg a kattogó gépek alatt. A fém és a kalóriák birodalmában ez a tiltott érzés jelentette az egyetlen láthatatlan menedéket.

Alinda még mindig lihegve, feszült izmokkal figyelte kettejük néma játékát. A lány megértette, hogy a nagymama korábbi szigorúsága nem kishhitűség volt, hanem a szeretet óvó védőpajzsa János és saját maga körül. Az őrszem hűvös tekintete a távolból továbbra is rajtuk pihent, de a pultok árnyékában finoman megmozdult valami, amit semmilyen wattmérő nem volt képes regisztrálni.